

кротки, кои-то сѣ гладни и жедни за правдѣ, кои-то сѣ милостиви, кои то иматъ чисто сърце; кои то правятъ миръ, и на сички-тѣ такива обричатъ голѣмѣ платѣ на небе-то, и при стѣкій стихъ подновяватъ молитвѣ-тѣ на разумный-а хайдѣкъ. Подиръ това ѳоще три пѣти припадатъ къмъ светѣ Троицѣ сѣсѣ сѣщѣ-тѣ молитвѣ, за да имъ остане тѣ по дълбоко въ сърцѣ-та: „Помани насъ господи помани насъ господарю, помани насъ светый, кога дойдешъ въ царство-то си.“

Подиръ това зафаца сѣ вечерна-та, и до малкій-а вхѣдъ и пѣснь-тѣ: „свѣте тихій“, сѣршава сѣ както винаги. По нѣкой пѣть, кога сѣ празнува паметъ-та на мѣченицы-тѣ, та затока е дозволено да сѣ четѣ апостолъ и евангеліе, само дѣаконъ-а на вхѣдъ-а носи евангеліе-то вмѣсто кадилницѣ-тѣ както на лютѣргіѣ-тѣ.

Но ѳоще преди това, като сѣ пѣе вечерна-та пѣснь: „господи викамъ къмъ тебе“ — освещеникъ-а, като напълни сичкій-а олтаръ сѣсѣ таманнѣ мирисмѣ, изважда отъ ковчегъ-а, дѣто е на честнѣ-тѣ трапезѣ, прежде освещенный-а хлѣвъ, тѣло-то Христово напоено сѣсѣ неговѣ-тѣ кръвъ, тѣри го на дискосъ-а, обиколава три пѣти около светѣ трапезѣ и поклава; подиръ това дигва го на главѣ-тѣ си, и го пренеска на жертвенникъ-а, а предъ него иде дѣаконъ-а сѣсѣ кадилницѣ-тѣ; тамъ налее въ чашѣ-тѣ и вино и водѣ, кое то сѣ не остава вече, ами само явно сѣ допала дръгій-а лѣкъ на света тайна.